



USCA



POST



CONTACTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE
VERSCIJNT ZEVENMAAL PER JAAR

REDACTIE: A. G. VAN HERK
LIVINGSTONELAAN 249, 3526 HG UTRECHT
TELEFOON 030 - 288.17.41

ISSN 0922-0089
JANUARI 1999
NUMMER 99



1999



Een nieuw jaar staat voor de deur, het laatste van deze eeuw. Het jaar ook waarin wij ons zesde lustrum volmaken. Met optimisme kunnen we de toekomst tegemoet zien.

De Algemene Vergadering van 21 november 1998 is succesvol verlopen. Alle jaarstukken zijn goedgekeurd en de laatste twee te vernieuwen reglementen, dat voor het Rondzendverkeer en dat voor de Boekerij, zijn aanvaard.

Mij werd het vertrouwen gegeven om een nieuwe periode als voorzitter te fungeren, waarvoor ik u dankbaar ben.

Ook verheugend was de opkomst: ruim 60 leden waren aanwezig. Er was belangstelling voor het lidmaatschap en er waren zelfs aanmeldingen. De veiling verliep geanimeerd. Allemaal tekenen die op vooruitgang wijzen.

Enkele leden hebben mooie resultaten geboekt op de Categorie-1 tentoonstelling in Veendam, begin november, de "Veendamphila 4".

De heer P. Donker zag zijn mooie inzending "De handmatige ontwaarding van zegels op poststukken van de Verenigde Staten" bekroond met Verguld Zilver (83 punten).

De heer G. van der Koore uit Gouda toonde zijn inzending over "De Rolzegelproductie USA" en kreeg ook Verguld Zilver (82 punten). Zijn boek over hetzelfde onderwerp werd met Zilver bekroond (72 punten).

Ondergetekende had twee inzendingen, die beide met Groot Zilver werden bekroond: "De Franklin-Washington Serie 1908-1922" (75 punten) en "USA Revenues, in gebruik meer dan een eeuw" (76 punten).

Alle inzenders gelukgewenst. Het is goed dat weer velen met ons verzamelgebied hebben kunnen kennismaken.

Het plan om tijdens alle bijeenkomsten een éénkader-inzending te tonen, verloopt succesvol. Voor het jaar 1999 is alles volgeboekt. Prima!

Kortom, 1999 is een jaar om naar uit te zien. Ik wens u allen en de uwen dan ook een gelukkig, voorspoedig en vooral gezond 1999!

Tot ziens in Akersloot op 9 januari!

H. W. M. Hopman - Voorzitter

Canada- en U.S.A.-Verzamelaars!

→ **HERMANS PHILATELICS** ←

BOX 235, VINELAND, ONT.
LOR 2C0, CANADA

levert U uit voorraad
ALLE GEWENSTE ZEGELS EN ENVELOPPEN
zowel Postfris als Gestempeld.

Correspondentie kan in het Nederlands worden gevoerd!

Moge voor U het komende jaar #
Worden als een baal kilowaar #
Met wat boeiende variëteiten, #
Niet eerder geziene rariteiten #
En veel plezier als Verzamelaar! #
Uw Redacteur #
#####

BESTUURSMEEDEDELINGEN - JANUARI 1998

Secretariaat: H. Winterberg
Mozartstraat 84A, 1962 AD Heemskerk
Tel: 0251-234256

Ledenadministrateur: J. Udo
Postbus 23644
1100 EC Amsterdam ZO

UITNODIGING

Het bestuur nodigt u uit tot het bijwonen van de eerste bijeenkomst in het nieuwe jaar, die gehouden zal worden op ZATERDAG 9 JANUARI 1999 in Motel "Akersloot", Geesterweg 1A te Akersloot, telefoon 0251-31.91.02. Wij rekenen op een grote opkomst!

Het onderstaande wordt u door het voltallige bestuur van harte toegewenst:

☆☆ * * * ☆ * * * ☆ * * * ☆

Once again it's the holiday season again and it's our pleasure to send you Christmas tidings and to wish you and your family an enjoyable and beautiful merry Christmas and a New Year blessed with all the nicest things, such as happiness, good health and prosperity.

☆☆ * * * ☆ * * * ☆ * * * ☆

AGENDA:

- 10.00 uur Zaal open voor genodigden en introducés
Introducés zijn van harte welkom, mits onder begeleiding van een onzer leden. Zij worden verzocht de presentielijst te tekenen en zich bij de bestuurstafel bekend te maken.
- 10.30 uur Opening - Mededelingen - Rondvraag
Dialezing "Fancy Stempels in de USA uit de 19e Eeuw" door de heer W. V. Kuil
Eénkadertentoonstelling "Amerikaanse Revenues" uit de collectie van de heer H. J. Kokkelkoren
Leestafel - Boekenhoek - Ruilen - Onderling Contact
- 12.30 uur Lunchpauze
- 13.30 uur Veiling n° 177. De kavellijsten vindt u bijgevoegd. Wie niet aanwezig kan zijn, kan schriftelijk bieden bij de heer J. van Keulen, Deijlerweg 65, 2241 AB Wassenaar. Schriftelijke biedingen moeten uiterlijk 2 dagen vóór de Veiling zijn ontvangen.
- 16.00 uur Sluiting.
De tijden zijn bij benadering; er kan van worden afgeweken.
Zó bereikt u Motel "Akersloot":
Per trein: Van station Uitgeest met bus 74 of 76 naar Alkmaar-Akersloot. Van station Alkmaar met bus 74 of 76 naar Uitgeest-Akersloot. Uitstappen bij Motel "Akersloot" voor de deur. Van station Castricum: bel met de heer Veraart, telefoon 0251-65.08.25.
Per auto: Uit alle richtingen: autobaan A9 volgen tot Afslag 11 Akersloot, Het Motel ligt direct bij de afslag.

VOLGENDE BIJEENKOMSTEN

zaterdag	27	februari	1999:	Pijnacker
zondag	11	april	1999:	Breukelen
zaterdag	29	mei	1999:	Brasschaat, België
zaterdag	4	september	1999:	Apeldoorn
zondag	17	oktober	1999:	Breukelen
zaterdag	27	november	1999:	Alphen aan den Rijn

MUTATIES LEDENLIJST

Als nieuwe leden mogen wij begroeten mevrouw C. Krijgsman uit Amstelveen (398) en de heren H. Gabler uit Huckelshoven, Duitsland (687), P. H. de Steur uit Den Haag (688), W. Vonk uit Brielle (689) en R. G. W. Bartels uit Putten (690). Eventuele bezwaren tegen de kandidaat-leden kunt u binnen 1 maand schriftelijk indienen bij het secretariaat, Mozartstraat 84A, 1962 AD Heemskerk.

LEDEN HELPEN LEDEN

Gevraagd: Algemene Catalogi van (ook internationale) Postzegel-tentoonstellingen, te koop of ter inzage. Reacties aan de heer J. Udo, tel. 020-696.27.20 of Postbus 23644, 1100 EC Amsterdam-Zuidoost.

OVERIGE MEDEDELINGEN

- Van 29 t/m 31 januari 1999 wordt in de "Pandahallen" te Nieuw Loosdrecht de **Filateliebeurs 99** gehouden. Ook nu weer staat de beurs in het teken van de gespecialiseerde filatelie. De toegang is gratis, evenals het parkeren rondom de Pandahallen. Ook de Pendelbus van N.S.-Station Hilversum (achterzijde, Oosterspoorplein) naar de Pandahallen is gratis. Onze Vereniging is aanwezig met een stand. Wij roepen de hulp in van een aantal leden om ons te helpen die informatiestand te "bemensen". Graag melden bij de heer Udo of aan de bestuurstafel.

- De **Voorjaarsverzamelaarsbeurs** in Utrecht op 27 en 28 maart 1999 wordt een filatelistisch evenement met bijzondere attracties en een groot aantal verzamelingen in ruim 200 kaders. Deelnemers voor een Categorie 2 Tentoonstelling kunnen zich melden bij het Bondsbureau.

- **Studie.** In het kader van Studie willen wij trachten op elke bijeenkomst een mini-tentoonstelling USA of Canada te houden in de vorm van één kader, dus maximaal 12 bladen. Het is de bedoeling dat leden iets van hun verzamelgebied laten zien en eventueel toelichten. Voor deelname en/of nadere inlichtingen melden bij de heer Veraart, telefoon 0251-65.08.25 of aan de bestuurstafel.



HERMAN JACOBS

CANADIAN POTPOURRI CANADIEN

Uw scribbler is na een bezoek van vijf weken aan Nederland weer behouden in zijn tweede vaderland teruggekeerd. Een van de hoogtepunten van dit bezoek was wel de gezellige bijeenkomst op zaterdag 5 september in Zwolle. Verder werd natuurlijk ook de nieuwe haringen en gerookte palingen, lekkernijen die hier niet verkrijgbaar zijn, alle eer aangedaan. Maar we gaan weer verder met de schrijverij!

✳ We gaan even terug naar Usca Post n° 67 van maart 1994. Daarin kunt u alles lezen over de inscriptie op Scott 1133, uitgegeven op 15 april 1987: "A Mari Usque Ad Mare", oftewel "Van de ene oceaan tot de andere".



Al eerder kwam deze inscriptie voor op een Canadese zegel en wel op Scott 429, uitgegeven op 30 juni 1966. U moet er wel Carl even bijhalen.



✳ In Usca Post n° 95 van mei 1998 heb ik u iets verteld over Emma Albani, afgebeeld op Scott 860 van 4 juli 1980. Maar ik heb u toen niet alles verteld! Wist u bij voorbeeld dat zij eigenlijk Emma Lajeunesse heette? Zij nam de naam Albani aan, afgeleid van Albany, New York, omdat haar ouders zich daar gevestigd hadden en zij heel prettige herinneringen aan deze stad bewaarde.

Overigens volgt hier nog een leuke bijkomstigheid. In 1614 vestigden de Hollanders zich op deze plaats, die ze Fort Nassau noemden. In 1652 werd het een Hollandse kolonie en omgedoopt tot Beverwijck. Helaas, in 1664 namen de Engelsen deze kolonie in bezit. Zij maakten er Albany van, ter ere van de Hertog van York and Albany, de latere koning James II van Engeland. Maar ook de Engelsen werden verslagen en in 1797 werd Albany de hoofdstad van de Staat New York.

✳ Even een "tussendoortje", namelijk nóg een geheime datum. Kijkt u maar eens goed naar deze zegel, de Scott 723A. Met behulp van Carl kunt u het jaartal 1987 ontdekken op de nummerplaat van één van de afgebeelde auto's. Vóór het jaartal ziet u ook nog het copyrightteken ©.



En als u toevallig ook nog de Scott 723i en 723ii in uw bezit hebt, is het wel kassa geblazen!



☀ Hebt u zich wel eens verdiept in de Canadese postcode? Op 1 april 1971 werd bij wijze van proef de postcode in Ottawa geïntroduceerd. Het bleek geen aprilgrap te zijn, want drie jaar later werd het systeem in heel Canada in gebruik genomen. De postcode van uw scribbler is K2B 6V4.

K duidt op de provincie, in dit geval dus Ontario, het cijfer 2 geeft de stad aan, dus Ottawa, en de letter B is de aanduiding van een bepaald postkantoor in Ottawa. De laatste drie kentekens geven de specifieke locatie van de ontvanger aan, in dit geval dus de wijk, de straat en het huisnummer waar hij woont. De letters W en Z worden nooit gebruikt als eerste letter in de postcode en de letters D, F, I, O en Q worden helemaal nooit gebruikt.

☀ Op 1 oktober verscheen ter gelegenheid van Stamp Collecting Month een viertal 45¢-zegels gewijd aan het circus: in een boekje van 12 en als souvenirvelletje van 4. De uitgifte is gesponsord door VIA Rail, de Canadese Spoorwegmaatschappij. Om dat goed tot de kopers te laten doordringen, staat er een treinstel op de kaft van het boekje. Hoofdmotief op de zegels zijn vier clowns. Daarvoor hebben twee beroepsartiesten model gestaan: Giovanni Iuliani met een olifant en een beer, en Federico Boris Iuliani met een paardvoltigeuse en een trapezewerkster. Voor de twee andere zegels poseerden vrienden van hen, amateurs, die gevraagd werden omdat er nu eenmaal vier clowns moesten zijn. Dat zijn Sylvain Provost, met een leeuw, een tijger en hun temmer, en Melanie-Vanessa David, met een acrobatentroep. Weet u tenminste met wie u te doen hebt.

O ja, u kunt de zegels herkennen aan de tanding. Die uit het boekje hebben boven of onder een rechte rand, die uit het souvenirvelletje zijn vierzijdig getand. Allemaal se-tenant natuurlijk.

☀ Tot besluit van deze Potpourri nog het volgende: in tegenstelling tot wat boze tongen ook mogen beweren, de hier afgebeelde zegel, Scott 671, uitgegeven op 24 september 1975, toont het Canadese schip "Beaver".

Volgens de Encyclopedia Britannica gaat het hier om het "USS Beaver". Dat is NIET WAAR!!! De "Beaver" is nooit een Amerikaans schip geweest.

En hiermede wens ik u

PRETTIG POSTZEGELEN!



MACHIEL VAN DER VELDEN

Canada onder de Lamp

Onderstaand artikel is mede tot stand gekomen met behulp van gegevens van Hans Toebes.

Postzegels verzamelen kunnen we op vele manieren. De één geniet van het vullen van zijn album, de tweede bekijkt de afbeeldingen en een derde zoekt naar het verhaal achter de postzegels. Weer anderen gaan technisch aan de slag met behulp van tandingmeter of watermerkzoeker.

De laatste jaren is het voor velen ook interessant geworden om gebruik te maken van een ultraviolette lamp.

Over het gebruik van zo'n U.V.-lamp wil ik het een en ander vertellen, toegespitst op het gebruik bij de zegels van Canada.

Voor de leken op "lampgebied" begin ik bij het begin. Later zullen de gevorderden misschien ook nog iets van hun gading vinden.

Wanneer u een postzegelwinkel binnenstapt om een UV-lamp te kopen, dan is de eerste vraag die gesteld wordt: "Wilt u een korte- of een langegolflamp?"

Daarom eerst een beetje technische uitleg. Ultraviolette lichtstralen bestrijken een bepaald gebied, om precies te zijn: het gebied tussen 390 en 10 nanometer (1 nm = 1 miljoenste millimeter), of in de hiervoor ook gebruikte lengtemaat: tussen 3900 en 100 Ångström. In eenvoudige taal gezegd: ze bestrijken het gebied tussen korte en nog kortere stralen. In dat gebied van korte stralen kunnen we een lamp kopen, die vooral werkt rond de golflengte van 366 nm en die wordt in de handel de langegolflamp genoemd. We kunnen er ook een kopen die de grootste stralingsdichtheid heeft bij 254 nm en die wordt de kortegolflamp genoemd, maar ze werken beide met ultraviolet licht.

De goedkoopste langegolflamp kost in de winkel f 25.50; de goedkoopste uitvoering van de kortegolflamp kost f 56.50.

Ik vertel u wat u met die twee lampen kunt zien en dan kunt u aan het eind van mijn verhaal besluiten welke lamp u wilt aanschaffen.

Het is misschien nog beter om zo'n lamp eens een paar weken te lenen en te zien of het u wel bevalt. Ik ken namelijk ook verzamelaars die het werken met een lamp een bewijs van gestoord gedrag vinden. Maar accoord: u gaat het proberen en ik zal er iets over vertellen.

Een waarschuwing vooraf: net als bij een hoogtezon is het slecht voor de ogen om rechtstreeks in een U.V.-lamp te kijken. Richt de lamp dus omlaag naar de zegels en kijk erlangs. Straks krijgt u nog meer praktische aanwijzingen.

Als u voor het eerst met een lamp gaat werken, neem dan een stockboek met zegels van de laatste twintig jaar en knip de lamp aan. Plotseling bent u in een nieuwe wereld. U ziet ineens dat de zegels heldere gele of groene strepen krijgen, soms aan twee zijden, soms aan vier. Sommige zegels lichten totaal op, andere weer niet. Dit oplichten gebeurt zowel bij de lange- als de kortegolflamp, maar met de "goedkope" lamp ziet u iets meer variaties.

Goed, u bent op staande voet verliefd geworden op deze nieuwe wereld en u wilt zich daarin verder verdiepen. Ik moet u dan wel waarschuwen: de beginperiode van deze "lichtverschijnselen" is iets minder spectaculair, maar gelukkig is die beginperiode wel boeiend.

Voor Canada begon het allemaal in 1962. Het oude postkantoor van Winnipeg moest vervangen worden en het nieuwe gebouw werd uitgekozen om proefnemingen te doen met de nieuwste apparatuur op het gebied van automatische postbehandeling. De "Sefecan" werd geïnstalleerd, een machine die een groot deel van de post automatisch kon sorteren en stempelen. Om dat te bereiken, moest de machine "iets" aan de postzegel kunnen lezen.



1. Scott ## 337-341

Dat "iets" werd voor het eerst aangebracht in 1962 op de zegels met het Wilding-portret van koningin Elizabeth (N^o 337-341, zie afbeelding 1). Dat iets werd "tagging" genoemd en deze term zal ik verder gebruiken.

Maar voor we nu verder gaan, is het tijd voor een aantal praktische aanwijzingen:

1. Leg de te onderzoeken zegels op een zwarte, matte ondergrond. Als u het een keer probeert op een modern wit albumblad, dan zult u zien dat dit blad onder de lamp zo stralend wit wordt, dat er geen bijzonderheden aan een zegel te onderscheiden zijn.
2. Kijk niet naar een zegel door een zakje, een Hawidstrook of iets dergelijks. De bijzonderheden zijn dan altijd minder goed zichtbaar.
3. Zorg dat de kamer zo donker mogelijk is. Hoe donkerder de kamer, des te meer bijzonderheden worden zichtbaar. In de praktijk betekent dat: bureaulamp aan - bureaulamp uit - U.V.-lamp aan - U.V.-lamp uit - bureaulamp aan - enz. enz. Mijn bureaus weten al, dat het aan- en uitknippen van het licht gedurende een gehele avond bij mijn afwijking - pardon, mijn hobby - hoort. Ze zoeken daar tegenwoordig niets meer achter.

4. Zoek bij "moeilijke" tagging zoveel mogelijk op de witte zegelranden. Aangezien de Canadese tagging in het begin altijd verticaal werd aangebracht, moet u dus zoeken op de boven- of benedenrand van de zegel.

De eerste tagging (de zogenoemde Winnipeg-tagging) bestond uit strepen van een fosforescerend materiaal. In elke catalogus of handboek kunt u lezen dat fosforstrepen oplichten als je de U.V.-lamp aanknipt en dan nog even nagloeien als je het licht weer dooft.

Hier is echter een duidelijk verschil tussen de dure en de goedkope lamp. Als je de kortegolflamp gebruikt, gloeien inderdaad (bijna) alle zegels prachtig na, maar bij de langegolflamp is dat zelden het geval.

Een enkele keer zie je er iets van bij ongebruikte zegels die altijd in het donker zijn bewaard. Bij gebruikte zegels zult u het met de "goedkope" lamp bijna nooit zien.

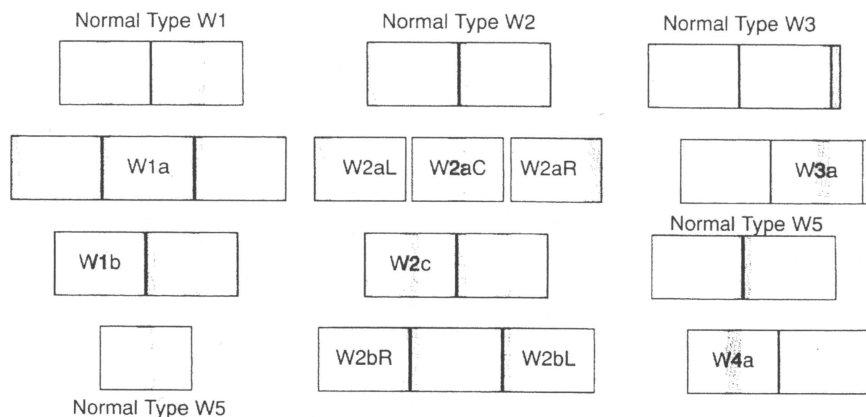
De procedure voor het vinden van de Winnipeg-tagging is daarom als volgt:

- A. Met de kortegolflamp. U knipt de lamp aan en weer uit. Gloeit de zegel na, dan is er Winnipeg-tagging. Dat nagloeien duurt maar een paar seconden, dus u moet snel uw conclusies trekken.
- B. Bij gebruik van de langegolflamp. U zoekt op het witte gedeelte van de zegel naar een onderscheid tussen licht en donker, soms een duidelijk verschil, maar meestal slechts heel gering. Maar die scheiding tussen licht en donker is wel haarscherp. En u zult zien dat die scheiding over het gehele zegelbeeld doorloopt. Het lichtere gedeelte is de tagging. Met de langegolflamp is deze tagging dus veel moeilijker te vinden, maar u heeft wel alle tijd om te speuren. Bij de kortegolf moet u voortdurend de lamp aan en uit knippen.

De strepen, de *bars*, kunnen op verschillende plaatsen zijn aangebracht. Deze mogelijkheden vindt u in de catalogus terug met de afkortingen W1B, W2B en WCB.

Twee verticale strepen aan de zijkanten van de zegel (W2B) komt het meest voor. Vervolgens staat de WCB, één verticale streep, midden over de zegel en tenslotte de W1B, eveneens één verticale streep, maar dan aan één van de zijkanten van de zegel. De W1B werd als een verticale streep gedrukt over de plaats waar de perforatie later werd aangebracht. Daarbij werd telkens een rij zegels overgeslagen. De W1B zit dus in even grote aantallen óf links óf rechts op de zegel. (Zie afbeelding 2).

Winnipeg Tag Type Chart



2. Winnipeg Tag Type Chart

Tenslotte nog een opmerking over de zichtbaarheid van de tagging bij daglicht. In sommige handboeken leest u de opmerking, dat de Winnipeg-tagging zichtbaar is als u daglicht schuin over de zegel laat vallen. Dat is inderdaad soms het geval, maar soms ook niet. Als voorbeeld geef ik u uit mijn eigen verzameling de serie van de Centennials (afbeelding 3).



3. Centennials

Bij de eerste druk daarvan is alleen de tagging van de 4¢ zichtbaar. Bij de tweede uitgave is het juist andersom. De tagging van de 1¢, 2¢ en 5¢ is bij daglicht zichtbaar en van de 4¢ juist niet.

Daar is geen peil op te trekken en u kunt daglicht dan ook niet als selectiemiddel gebruiken.

Zegels met de Winnipeg-tagging zijn tot eind 1972 uitgegeven, maar inmiddels werden in Ottawa vanaf eind 1971 proeven genomen met een nieuw soort tagging, de "Ottawa-tagging". Ondanks problemen in de aanlooperperiode, waarover straks meer, werd deze tagging van januari 1973 af voor het gehele land gebruikelijk. De naam veranderde dan ook in "General tagging".

De Ottawa-tagging (en dus ook de General tagging) is fluorescerend. Onder de U.V.-lamp licht de tagging op als heldere, meestal gele, strepen en wanneer de lamp gedoofd wordt, zijn de strepen ook gelijk weg. Bij de General tagging zult u nooit twifelen, de Ottawa-tagging is een enkele keer wel moeilijk te bepalen.

Voor het vinden en bekijken van deze tagging kunt u zowel de goedkope als de duurdere lamp gebruiken.

In de aanlooperperiode, de tijd van de Ottawa-tagging, ontstonden een paar moeilijkheden die te maken hadden met de verschillende drukprocédés.

De drukkers "Canadian Bank Note Company" en "Ashton-Potter Ltd" gebruikten de offset-methode (lithography) om postzegels te drukken, maar de "British American Bank Note Company" koos voor de rasterdiepdruk ("photogravure").

De twee procédés vereisen twee verschillende soorten drukinkt. Voor deze twee verschillende soorten drukinkt werden ook twee verschillende componenten ontwikkeld om de tagging te kunnen drukken.

De eerste, de zogenaamde OP-2, gebruikt door de Canadian en Ashton-Potter, voldeed vrij goed. Onder de lamp zult u geen moeite hebben deze tagging te zien. Hij is wellicht iets minder geel dan de latere General tagging, maar de OP-2 is de basis voor alle latere tagging.

De tweede soort, de OP-4, gebruikt door British American, werd echter een kleine ramp. Deze tagging zit namelijk niet stevig op zijn plaats, maar heeft de eigenschap te gaan "zwerven". Afgezien van het feit, dat de zegels voor de Posterijen dus niet aan hun doel beantwoordden, was het voor de verzamelaar nog veel erger. Als u zulke zegels op de normale manier in een album plakt, dan is de tagging na een paar jaar verdwenen. Waar is die gebleven? Wel, die zit bij voorbeeld een blad eerder of later in uw album op geheel andere zegels.

Voordat u nu in paniek uw hele verzameling het raam uitgooit: het gaat slechts om een beperkt aantal zegels.. De OP-4 is gebruikt bij een gedeelte van de 8 ¢ Centennials, vooral in de boekjes (# 544). Verder bij de nummers 560, 561 en 562/564 (Wereldgezondheid, Frontenac en een paar Indianen). Tenslotte bij de Landschappen (## 595-598). (Afbeelding 4).

Door de loszittende tagging wordt het tijd voor weer een aantal praktische tips:

5. Bewaar in ieder geval de zegels met OP-4-tagging in klemstroken, zowel in uw album als in een stockboek. Dat is het enige middel dat een redelijke bescherming geeft.



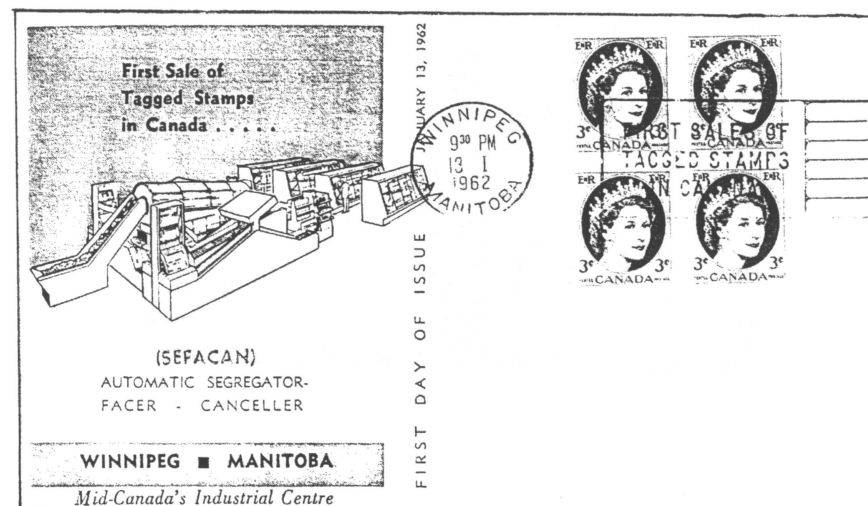
4. Zegels met OP-4

6. Het is voor postzegels natuurlijk nooit goed om lang in de zon te liggen, maar voor zegels met tagging is het extra slecht.
7. Gebruik voor het afweten van zegels geen heet water, want ook daarvan gaat de tagging achteruit.

Terug weer naar de OP-4-tagging. Doordat de fluorescerende strepen niet stabiel zijn, zijn de strepen soms wat moeilijker te herkennen dan bij de OP-2 en de GT. Ze zijn vrijwel steeds wat lichter en naar mijn ervaring soms iets groenig. Dit laatste is echt een persoonlijke ervaring, want de meeste handboeken spreken alleen van geel. (En naar mijn mening werkt het met de langegolflamp iets prettiger.)

Tenslotte nog een aantal losse opmerkingen over de tagging:

- a. Er bestaan (uiteraard) F.D.C.'s met de allereerste Winnipeg-tagging op het Wilding-portret. Op de envelop ziet u een afbeelding van de "sorteermachine", de Sefacan, en er wordt uitgelegd dat de machine een "Automatic SEgregator-FAcer-CANceller" is (afbeelding 5). Maar deze eerstedag-enveloppen hebben deze machine nooit gezien, want het duurde nog een aantal maanden voor de Sefacan gebruiksklaar was.
- b. Het meest interessant is de tijd waarin Winnipeg- en Ottawa-tagging beide gebruikt worden in één serie. Dit geldt voor de "Kerstkaarsjes" van 1972 (nº 606/608). Verder voor de "Landschappen" (nº 594/598) en vooral voor de "Centennials" (nº 454/565). (Afbeelding 6).



5. FDC bij de verkoop van de eerste zegels met tagging

In onze verenigingsbibliotheek zijn een aantal boekjes die alleen over deze laatste serie gaan.

Zelf vul ik straks op een tentoonstelling drie kaders, d.w.z. 36 albumbladen, met deze ene serie en daarmee ben ik beslist nog geen specialist.

- c. Ook van de General tagging wordt gezegd dat die bij daglicht zichtbaar is, vooral als je schuin langs de zegel kijkt. Ook hier is dat niet voor alle zegels hetzelfde.



6. Komen zowel met Winnipeg- als met Ottawa-Tagging voor

Van de blauwe Koningin Elizabeth (nº 593) heb ik acht verschillende cornerblocks. Bij plaat 1, 3, 5 en 6 zie je lichtblauwe strepen en bij plaat 7 en 8 zie je heel duidelijk "vieze" gele strepen. Onder de lamp ziet de tagging er bij alle platen hetzelfde uit. De tagging is zelfs op een fotocopie zichtbaar (afbeelding 7).

- d. Op elk gebied van de postzegels bestaan er variëteiten. Dat geldt uiteraard ook voor de tagging. Zowel bij de Winnipeg- als bij de General tagging kunnen de strepen verschoven zijn of zelfs geheel ontbreken.



7. Tagging zelfs op fotocopie zichtbaar

Als u zich daarin verder wilt verdiepen, dan vindt u, alweer in onze onvolprezen verenigingsboekery het boekje "Canada, Tagged Stamps Handbook" van Ken Rose (nº 30360-1). Al de variëteiten tot 1978 worden daarin genoemd met daarbij het aantal exemplaren, dat van een bepaalde afwijking bekend is.

Een woord van waarschuwing is daarbij op zijn plaats. Er worden uiteraard nog steeds afwijkingen gevonden, dus de relatieve zeldzaamheid kan veranderen.

Van een afwijking bij een bepaalde zegel wordt bijvoorbeeld vermeld, dat hij in groep B valt, dat wil zeggen dat er tussen de 6 en 25 exemplaren bekend zijn. Zelf heb ik van deze afwijking een paar blokjes, met in totaal 24 exemplaren. Ondanks het feit dat ik dus bij deze zegel de markt volledig beheers, ben ik nog niet van plan mijn uitgavenpatroon te veranderen.

Als u met eindeloos geduld alle tagging hebt uitgezocht en alle bijzonderheden hebt geïnventariseerd, dan is daarmee het verhaal van de U.V.-lamp nog niet afgelopen, want er is nog iets geheel anders wat u met de ultraviolette lamp kunt uitzoeken en dat is de fluorescentie van het papier.

Vooraf moet u bedenken, dat er verschillen in papiersoorten bestaan die bij daglicht onderzocht moeten worden, maar ook verschillen waarbij u de lamp nodig hebt.

Het vergt een aparte artikelenserie om uitgebreid in te gaan op al de papiersoorten die voor de postzegelfabricage zijn gebruikt. Ik heb van die materie te weinig verstand om erover te schrijven en het heeft ook weinig

met het gebruik van een U.V.-lamp te maken. Ik noem nu alleen enkele verschillen die spelen bij de zegels, die we óók onder de lamp willen bekijken.

Het is alweer de serie van de "Centennials", waarbij we twee papiersoorten kunnen onderscheiden, die we bij daglicht moeten selecteren. Voor de eerste soort, het "gewone" papier, heeft elke Canadees zijn eigen aanduiding: plain, dull, off-white, creamy.

Daarnaast vind je een witter soort papier met de treffende term "white". U moet dus zoeken naar "wit" en "minder wit". Onder de lamp zullen we straks nog meer soorten vinden.

Wat te doen als u aarzelt tussen "gewoon" en "wit"? Eenvoudig niet aarzelen en de knoop doorhakken. Uw buurman komt immers nooit controleren of u "white" en "off-white" wel goed hebt gesorteerd?



8. Zegels ook op Ribbed Paper

Een ander verschil vindt u bij de serie van de "Caricatures" (nº 586-593, afbeelding 8): het verschil tussen gewoon papier en "ribbed" papier. Ook dit moet u weer bij normaal licht uitzoeken.

Met een goede loep ziet u bij ribbed paper heel duidelijk ribbeltjes in het papier liggen.

Nogmaals, over papier is meer te vertellen, maar dat mag iemand anders aanvullen, want ik zou het hebben over het gebruik van de U.V.-lamp bij het onderzoek van het papier.

Met de lamp kunnen we verschillen in fluorescentie van het papier onderzoeken.

Van 1953 af (eerste zegel nº 334) zijn bij de papierfabricage bepaalde stoffen aan de papierbrij toegevoegd, waardoor het papier onder een U.V.-lamp meer of minder oplicht. Aangezien dit al bij de papierfabricage gebeurt, kun je het onderzoek naar dit verschijnsel meestal zowel aan de voor- als aan de achterkant van de zegel uitvoeren.

Dit keer heeft u beslist de langegolflamp - de goedkope - nodig. Met de kortegolflamp is er veel minder tot niets te beleven.

Wanneer u een aantal zegels onder de lamp legt, ziet u duidelijk verschil in helderheid. Dat is niet zo moeilijk. Maar het benoemen van deze gradaties in helderheid is een heel ander punt; dat is wél moeilijk.

Er is een bepaald handboek, dat begint met de lijst: off-white / light ivory / light cream/ enz. enz.

Een ander handboek hanteert de indeling: nauwelijks oplichtend / iets meer oplichtend / nog iets meer / enz. enz.

Weer een ander handboek werkt met een indeling in 13 categorieën, die gewoon cijfertjes krijgen.

Als u het op die manier probeert, dan legt u volgens mij al snel de postzegels aan de kant en wordt u weer lid van de klaverjasclub.

Er zijn machines die de percentages van de fluorescering exact kunnen meten, maar u kunt moeilijk al uw zegels door T.N.O. laten onderzoeken. Het verstandigste is dus om zelf een schaal te maken, waarmee u uit de voeten kunt.

Persoonlijk vind ik de indeling die David Gronbeck-Jones geeft in het boekje "The Caricatures and Landscapes Definitives of Canada" uitstekend geschikt. Ook dit boekje is in "onze" Boekerij aanwezig (nº 30910-4).

Gronbeck-Jones maakt een indeling in zes groepen, aan de hand van zes zegels die in slechts één papiersoort zijn uitgekomen. Die zes zegels houdt u dus steeds als vergelijkingsmateriaal bij de hand. Hij geeft het volgende lijstje:

DE FLUORESCENTIE-SCHAAL (AFBEELDING 9)

Percentage	Naam	Omschrijving	Zegel n°
0	dead	geen fluorescering	515 of 482
5	dull	weinig fluorescering	441
20	LF	lage fluorescering	558
30	MF	medium fluorescering	658-659
45-90	HF	hoge fluorescering	625
90 en meer	HB	Hibrite	468B

De percentages uit de eerste kolom zijn door een of ander apparaat exact gemeten. De andere kolommen zijn postzegeltermen.

Het wekt misschien verwondering, dat van 0% tot 30% vier gradaties worden genoemd en daarboven maar twee. Dat komt doordat het menselijk oog bij hoge helderheid minder verschillen kan onderscheiden dan bij lagere helderheid.

Nogmaals, ik vind dit een uitstekend lijstje, maar u moet zelf een indeling maken die het best bij u past. Misschien hebt u zulke goede ogen dat u wel acht verschillen kunt onderscheiden, wellicht onderscheidt u slechts vier gradaties.

De gewone catalogus maakt slechts een enkele keer verschil tussen LF, MF en HF. In de meeste gevallen staat in de catalogus gewoon F en dat



9. Fluorescentieschaal

wil zeggen dat de zegel fluorescerend is, maar u mag zelf uitmaken hoe sterk.

In de catalogus staat HB wél verschillende keren apart vermeld, maar u zult zien: in Hibrite vergist u zich niet. Ik zou haast poëtisch worden en zeggen "Als u éénmaal de schoonheid van Hibrite hebt ervaren..."

Wel nog een goede raad: Ga nu niet direct op zoek naar de Hibrite nummers 459bp-ii of 460a-iii. Die zijn heel zeldzaam. Ze zijn niet voor niets zo duur.

Nº 459bp-ii heeft trouwens een probleempje, dat hij deelt met nog enkele nummers. De zegel is Hibrite en heeft Winnipeg-tagging. Door de enorme helderheid van het papier is het extra moeilijk om de Winnipeg-tagging te ontdekken. Maar als u hem voor me vindt, dan betaal ik u graag een paar tientjes voor de moeite!

Het verhaal over de fluorescentie is echter nog niet afgelopen, want er bestaan nog een paar soorten, die een enkele keer voorkomen.

Bij n° 455p wordt in de catalogus "speckled fluorescence" vermeld. U ziet bij deze zegel lichte puntjes in het papier, die vrij regelmatig verdeeld zijn.

Weer een andere vorm vindt u bij n° 459. Bij deze zegel komt het voor dat niet het papier, maar de inkt fluorescerend is. U moet niet proberen gelijk zo'n bijzonderheid te zoeken. Als u echter enige ervaring hebt in het herkennen van fluorescentie, dan ziet u het verschil met de andere soorten.

Nog een aantal losse opmerkingen over deze materie:

- Bij het uitzoeken van zegels zult u regelmatig voorbeelden vinden van een "gevekte" fluorescering. Hier een helder stuk, daar weer donker. Dat zijn gewoon "beschadigde" zegels. Zonder licht kunnen ze goed zijn, maar met licht niet. Zulke vlekken kunnen bijvoorbeeld ontstaan zijn door

de zwerfende OP-4-tagging, maar ze kunnen ook afkomstig zijn van het materiaal van een envelop. Daarom nog een praktische tip:

Het is verstandig om nooit te veel zegels tegelijk af te weken, want er kan heel wat troep in enveloppen zitten. In dit geval bedoel ik duidelijk het materiaal van de envelop, niet de inhoud (want dat is een ander verhaal).

- b. Zoals overal in de postzegelwereld, komen er ook bij fluorescering en tagging vervalsingen voor. Een bekend voorbeeld is de bewerking van zegels met chloor. Je krijgt dan een beetje het effect van Hlbrite-papier, maar mooi wordt het niet.
- c. Ik heb al gezegd, dat de catalogus meestal de fluorescering vermeldt, maar er zijn uitzonderingen. U zult zien dat u bij bepaalde zegels wel eens meer of minder heldere exemplaren vindt, waar dat niet in de catalogus staat aangegeven. Dat zijn gewoon zegels die wachten op het moment waarop u er wat over publiceert. (Wel even in "onze" Boekerij controleren of er al wat over geschreven is.)
- d. Ik heb ook al gezegd, dat er bepaalde verschillen in papier bestaan die u bij daglicht moet uitzoeken. Als u echter ervaring met de lamp hebt, dan zult u zien dat zo'n onderscheid in papier (bijvoorbeeld "white" en "off-white") vaak ook een iets ander effect geeft onder de lamp.

Nu ik aan het einde ben gekomen, hoop ik dat er leden zijn die aanvullingen zullen geven op mijn verhaal, of correcties, of die andere persoonlijke ervaringen met de lamp zullen belichten.

Ik heb gezegd, dat ik nog zou terugkomen op de aanschaf van een lamp. Voor fluorstrepen en fluorescentie van papier heeft u de langegolflamp nodig; voor fosforstrepen is de kortegolflamp een stuk gemakkelijker, maar niet per se noodzakelijk. Als u altijd maar één cadeautje krijgt voor uw verjaardag, dan zou ik de langegolflamp vragen. Dat is de goedkoopste, dus dan wordt u geprezen voor uw bescheidenheid.

Ik heb bij mijn prijzen (f 25.50 en f 56.50) de goedkoopste zak-uitvoeringen genoemd, maar er bestaan natuurlijk ook luxere uitvoeringen, bijvoorbeeld met aansluiting op het lichtnet.

Wellicht is het nog goed om te weten, dat de batterijen in een U.V.-lamp vrij snel leeg zijn. De keus is nu verder aan u. Maar misschien wilt u niets meer van een lamp weten, omdat u het te ingewikkeld vindt.

In de goede, oude tijd van Edward VII en George V was alles immers eenvoudiger. Als je dan iets wist van "wet" en "dry printing", van hairlines en re-entries en je had wat handboeken, een tandingmeter, een loep met verdeling in tiende millimeters, een micrometer en de kleurenwaaier van Stanley Gibbons, dan had je zo'n ingewikkeld apparaat als een U.V.-lamp niet nodig!

Een Postdienst per Fiets

In het maandblad "Sassenpepertjes" van de Postzegelvereniging Zwolle troffen wij het onderstaande artikeltje aan, dat wij u niet willen onthouden. Wij danken die Vereniging voor haar toestemming tot overname in "Usca Post".

Tijdens de Britse poststaking in 1970 waren er diverse ondernemende personen die een particuliere postdienst oprichtten om het gat in de bezorgdienst dan wel in hun eigen portemonnaie te vullen.

Wist u dat er in de Verenigde Staten in 1894 ook een poststaking was en dat er toen ook door particulier initiatief post werd bezorgd? Een Australische handelaar schreef er recent over in zijn prijslijst. L. B. Cooper schreef er eerder zelfs een heel boek over. In het kort is het verhaal rond deze stakingspost als volgt:

In 1894 weigerde de spoorwegmaatschappij "Pullman Car Company of Chicago" speciale postwagons aan de trein te koppelen op het traject tussen Fresno en San Francisco in Californië. De vakbond, de "American Railroad Union", riep toen een staking uit. Vervolgens was er helemaal geen postvervoer per trein meer mogelijk tussen beide plaatsen.

De heer Arthur C. Banta, eigenaar van de "Victor Cycling Company" in Fresno organiseerde direct (vanaf 7 juli 1894) een dagelijkse verbinding per fiets tussen beide plaatsen, die ruim 300 km uit elkaar liggen. De fietstochten over en weer startten bij zijn zaak in Fresno, respectievelijk bij de "Overman Wheel Co." in San Francisco, waarvoor hij agent was. De 300 km werden overbrugd middels een estafette fietstocht met trajecten van circa 30 km per fietser. De hele tocht duurde zo'n 18 uur.



Banta gaf ook zegels uit voor de per fiets te vervoeren post. Deze hadden de vorm van een wybertje in postzegelformaat, werden gedrukt in vellen van zes exemplaren in donkergroen en bleven ongetand. Afgebeeld werd een fietsende koerier in het Californische berglandschap, met de tekst "Fresno and San Francisco Bicycle Mail Route / A. R. U. Strike".

Deze particuliere zegels van 25 cents werden naast de normale frankering geplakt.

Nadat 800 zegels waren gedrukt, ontdekte men dat er een foutdruk was gemaakt: in plaats van Francisco stond er Fransisco op de 800 zegels.

De staking duurde tot 18 juli 1894. De Bicycle Post had toen 380 brieven vervoerd, waarvan 318 met de speciale zegel. Nadien gaf Arthur Banta opdracht aan Eugene Donze om de drukplaat van een aantal krassen te voorzien, opdat de zegels niet herdrukt zouden kunnen worden. Maar Donze maakte stiekem een kopie van de originele plaat en maakte de krassen in die koperplaat. Van de originele, nog goede plaat maakte hij vervolgens diverse herdrukken en ook van de kopie met krassen maakte hij afdrukken, die hij aan verzamelaars verkocht.

Een filatelist ontdekte dat het bij de zegels met krassen om een vervalsing ging, daar er, naast de krassen, geringe afwijkingen ten opzichte van de originele zegels te vinden waren. Hij rapporteerde dit aan Arthur Banta. Donze gaf toen toe dat hij de originele plaat heel had gelaten en een kopie van de plaat had gemaakt om daar de krassen maar in te zetten. Nu dit ontdekt was, werd de originele plaat ook van enkele diepe krassen voorzien. Vervolgens werden van deze gehavende originele plaat ook weer afdrukken gemaakt.

In 1935 herleefde de Bicycle Mail en de zegels kwamen weer in gebruik. Het woord "Post" moest echter met een groene pen worden doorgehaald. Zo ziet u dat er verschillende soorten afdrukken van dit ene zegeltje bestaan. In maart 1994 kwam daar nog eens een souvenirvelletje bij.

Opmerking van de redactie: In de rubriek "Locals" van de Scott Catalogus zijn de bedoelde zegels te vinden met de nummers 12L1 en 2. Een afbeelding van de 12L1 hebben wij aan het artikel toegevoegd.

Zo ging dat, lang geleden

Als onze brieven naar of uit de USA er een week over doen om hun bestemming te bereiken, dan kijken we zuinig en dan mopperen we wat over de snail mail: de post met een slakkengang. We staan er al lang niet meer bij stil dat hiervoor een wereldwijde, fijnmazige, efficiënte en geoliede organisatie nodig is.

Die organisatie ontstond in 1874, toen in Bern de Union Générale des Postes werd opgericht, in het Engels General Postal Union geheten. In 1878

werd die naam veranderd in Union Postale Universelle / Universal Postal Union, afgekort U.P.U., bij ons de Wereldpostvereniging genoemd.

Vóór het zover was, werd het internationale postverkeer geregeld door middel van bi- en later ook multilaterale postverdragen. Daarin werden het vervoer, de tarieven en de onderlinge verrekening in bepalingen vastgelegd. De Verenigde Staten sloten zo'n verdrag voor het eerst af in 1847, en wel met de vrije Hanzestad Bremen. Vóór de onderhandelingen daarover werden geopend, was al een contract gesloten met de ondernemer Edward Mills, die het laagste bod had gedaan op het onderhouden van een veertiendaagse stoombootdienst tussen de USA en Bremen, resp. Le Havre. Mills richtte de Ocean Steam Navigation Company op als eerste stoompakketdienst op Europa.

Om die dienst onder alle omstandigheden te kunnen onderhouden, waren minstens vier, liever nog vijf schepen nodig. Mills liet er echter slechts twee bouwen, bij een werf die bovendien alleen ervaring had met de bouw van zeilschepen. Het gevolg was dat de beide schepen, de *Washington* en de *Hermann*, niet aan hun doel beantwoordden. Ze waren ook te langzaam, in vergelijking met de schepen van de concurrerende British Cunard Line.

Pas in februari 1848 kon de dienst worden geopend, met slechts één vaart per maand, als alles goed ging. Zowel op de uit- als op de thuisreis liepen de schepen Southampton aan, om post te lossen die voor Engeland en Frankrijk was bestemd, maar vermoedelijk ook om te bunkeren. Deze stop in Southampton werd aanleiding tot latere postverdragen, zoals het belangrijke verdrag met Groot Brittannië, dat in 1849 in werking trad.

De tarieven voor het postverkeer met Bremen werden vastgelegd in regelingen, die op 13 september 1847 werden geratificeerd:

24¢ van of naar de stad New York;

29¢ van of naar de Staat New York, Connecticut, Delaware, het District of Columbia, Maryland, Massachusetts, New Hampshire, New Jersey, Pennsylvania, Rhode Island en Vermont;

34¢ van of naar alle andere Staten van de USA, en van of naar Canada.

De post kon gefrankeerd of ongefrankeerd worden verzonden, maar de 24¢ voor het traject New York-Bremen moest vooraf worden voldaan.

Ook Amerikaanse post naar en van bijna alle Duitse Staten, Scandinavië, Oostenrijk, Italië en zelfs Constantinopel kon op dezelfde wijze in het kader van het verdrag met Bremen worden verzonden, voor de Europese trajecten gefrankeerd of ongefrankeerd.

De tarieven werden nogal eens gewijzigd. Zo werd het 24¢/29¢/34¢-tarief op 1 juli 1851 vervangen door een uniform porto van 20¢.

Het contract met de Ocean Line werd, ondanks de armzalige dienstuitvoering, nog eens verlengd, maar medio 1857 ging zij ter ziele.

Het al eerder genoemde verdrag met Groot-Brittannië kwam tot stand in 1848; het trad in 1849 in werking. Van toen af kon de Amerikaanse burger post uitwisselen met vele landen via Engeland. Hij betaalde het porto tot Engeland, de rest kwam voor rekening van de ontvanger. Deze post werd "open mail" genoemd.

Op 1 augustus 1852 volgde het belangrijke postverdrag met de op 1 juli 1850 tot stand gekomen Duits-Oostenrijkse Postunie, waartoe een 20-tal staten behoorden, waaronder het Koninkrijk Pruisen, Beieren en Luxemburg, en uiteraard Oostenrijk. Hierbij was sprake van "closed mail": de post liep in verzegelde zakken tussen zogenaamde foreign mail exchange offices, uitwisselingskantoren in de USA en Duitsland, zonder onderweg te worden geopend, ook al werden andere landen getransiteerd. De voornaamste exchange offices in de USA waren New York, Boston en Chicago. De stempels daarvan zijn bij vele verzamelaars zeer gewild, vooral de befaamde New Yorkse geometrics. Die kantoren zorgden ook voor de onderlinge verrekening van de portobedragen. Die waren een optelling van tarieven voor elk van de afgelegde trajecten, te land en ter zee. Op de poststukken zijn dan ook vaak allerlei bedragen aangegeven.

Het Prussian Closed Mail-verdrag bleef van kracht tot 1868; toen ging het op in een verdrag met de in 1867 gevormde Noordduitse Postunie.

Maar toen waren al vele bilaterale postverdragen tot stand gekomen: in 1857 met Hamburg en met Frankrijk, in 1859 met België, in 1863 met Italië, in 1867 met Nederland en met Zwitserland. In 1871 volgde nog Denemarken en in 1873 Zweden en Noorwegen.

Men sprak van "direct mail" bij post die rechtstreeks per schip werd vervoerd tussen havens in de USA en overzee, zonder andere landen te transiteren.



Dit hele ingewikkelde, omslachtige, bewerkelijke en dus dure stelsel werd sterk vereenvoudigd door de oprichting van de Wereldpostvereniging in 1874. Op initiatief van de Amerikaanse Postmaster General Montgomery Blair was reeds in 1863 in Parijs een internationaal postcongres gehouden, bijgewoond door 15 landen, waaronder Nederland en België.

Het bleef daar nog bij aanbevelingen, maar ongetwijfeld is dit de stoot geweest die tot de U.P.U. heeft geleid. U kent Blair van de Scott C66 uit 1963. De U.P.U. werd geëerd op de Scott 1530-1537 uit 1974 en de Scott C42-44 uit 1949.

HERMAN JACOBS De Oorlog van 1812

Het is alweer een hele tijd geleden dat uw scribbler aan de rand van het gazon stond voor het casino in Baden-Baden in Duitsland. Op het gazon stonden de Canadese commando's, die op de nabijgelegen basis gelegerd waren in het kader van de NAVO.

Dat was vóór de Berlijnse muur omvergehaald werd. De commando's kregen de sleutels van de stad Baden-Baden aangeboden en dat ging gepaard met het spelen van de Ouverture 1812 van onze goede vriend Tsjajkovsky door enkele militaire orkesten.

Nu zou deze krabbelaar die sleutels nooit aan de commando's hebben gegeven, want je weet maar nooit of er niet één bij was die er met de stad vandoor zou gaan, maar goed...!

Het was een indrukwekkende uitvoering, met aan het slot echt kanongebulder en toen dat ophield, begonnen de klokken van Baden-Baden te luiden en marcheerden de commando's terug naar hun basis.

Maar, zo zult u zich afvragen, wat heeft dat met filatelie te maken? Tenslotte zijn wij een serieuze studiegroep voor USA- en Canada-filatelie en geen leden van een soort oorlogsdocumentatiebureau.

Wel, dat zullen wij u vertellen. Het had maar weinig gescheeld of Canada zou opgeslokt zijn door de Verenigde Staten, maar de Oorlog van 1812 voorkwam deze calamiteit. Vooral dank zij enkele heldendaden van onze eigen Laura Secord en Sir Isaac Brock.

U ziet Sir Isaac hier afgebeeld op Scott 501, uitgegeven op 12 september 1969 ter gelegenheid van zijn 200e verjaardag. Hij werd op 6 oktober 1769 op Guernsey geboren. Met zijn 15e jaar ging hij al in het leger. Hij was een echte vechtersbaas en wij zien hem bijvoorbeeld in actie in de slag bij Egmond aan Zee in 1799. In 1802 werd hij naar Canada gestuurd, want de Amerikanen wilden Canada inpikken.



Hij begon meteen met de aanleg van fortificaties langs de grens. In juni 1812 brak de oorlog eindelijk uit en de situatie in Upper Canada, nu Ontario geheten, zag er niet rooskleurig uit.

Tijdens de slag bij Queenston Heights (Niagara Falls) op 13 oktober 1812 leidde hij zijn troepen heldhaftig, maar roekeloos, in de aanval. Hij werd door

een scherpschutter dodelijk getroffen. De Amerikanen werden verslagen en zij gaven zich over.

Als u ooit in Ottawa komt en u bezoekt het Oorlogsmuseum, dan kunt u de rode tuniek van Sir Isaac daar bewonderen, inclusief de kogelgaten. De stad der duizend eilanden, Brockville in Ontario, werd naar hem genoemd. Als u het precies wilt weten: de burgemeester van Brockville heet Ben Te Kamp en hij is van Nederlandse oorsprong.

De jongedame, die u hier afgebeeld ziet op Scott 1434, uitgegeven op 8 september 1992, is Laura Secord. Laura, haar meisjesnaam was Ingersoll, werd geboren op 13 september 1775 in Great Barrington in de staat Massachusetts in de USA. In 1797 trouwde zij met James Secord. Zij kregen acht kinderen, vijf jongens en drie meisjes. Laura overleed in Chippawa (Niagara Falls), Ontario, op 17 oktober 1868.



Rond 1795, toen zij twintig jaar was, verhuisde de familie naar Queenston in het toenmalige Upper Canada, nu Ontario. Het staat niet helemaal vast wat er precies is gebeurd in 1813, maar toevallig hoorde Laura enkele Amerikaanse officieren een gesprek voeren over een op handen zijnde grote aanval. Zij besloot de Engelsen te waarschuwen. Ze rende de 30 kilometer van Queenston naar Beaver Dams en vond daar de Engelse officier FitzGibbon, die zij inlichtte over de op handen zijnde aanval.

Twee dagen later, op 24 juni 1813, had de aanval plaats, maar de Engelsen waren er dank zij Laura klaar voor.

De Amerikanen werden verslagen en gaven zich over aan FitzGibbon. Deze laatste wendde zich toen tot Laura, salueerde en zei: "U hebt zojuist Canada gered!"

Uiteindelijk werd de vrede getekend met het Verdrag van Gent op 24 december 1814. Laura Secord is met maar liefst drie monumenten geëerd en het was in Ingersoll, Ontario, dat de ceremonie van de eerste dag van uitgifte van deze zegel plaatshad.

Was dit allemaal niet gebeurd, dan zouden er geen Canadese commando's in Baden-Baden zijn geëerd!



KORT AMERIKAANS

★ Bent u ook zo uitgekeken op al die fantasieloze rechthoekjes en vierkantjes in uw album? Juichte u ook zo toen u de driehoekjes voor Pacific '97 onder ogen kreeg? Dan kunt u binnenkort waarschijnlijk geheel en al uit uw bol gaan! Er komen namelijk twee Love-zegeltjes, een van 33¢ en een van 55¢, met motieven uit het Victoriaanse tijdperk en "die cut to shape": in de vorm van de afbeelding uitgestanst. Ze staan op de rol voor januari 1999, dus mooi op tijd voor de Valentijnspost. Hoeft u er niet zo heel lang naar te snakken.

★ Het ziet ernaar uit dat ook in de reeks Great Americans zelfklevers gaan uitkomen. Er is sprake van een viertal waarden in 1999: 20¢, 22¢, 33¢ en 55¢. Op de 20¢ generaal Joseph Warren Stilwell (1883-1946), die in 1942 Chef Staf van de geallieerde legers in China, Burma en India werd en die de bijnaam "Vinegar Joe" (Azijs-Joe) droeg vanwege zijn prettige omgang met mensen; op de 22¢ de verpleeg- en verloskundige Mary Breckinridge (1881-1965), die de Frontier Nursing Service in Kentucky oprichtte; op de 33¢ de novelliste en toneelschrijfster Edna Ferber (1885-1968) en op de 55¢ Senator Justin S. Morrill (1810-1898) van Vermont, aan wie de in juli 1862 aangenomen wet op de instelling van staatslandbouwhogescholen te danken was. Breckinridge en Morrill stonden al eerder op het lijstje, voor zegels in andere waarden, maar die gingen niet door. De drukcilinders lagen er nog en die worden nu gebruikt.

★ Onze hobby is een van die wereldjes waarin nog wonderen gebeuren. Kocht een handelaar in de USA een oud voddig album waarin een collectie ongebruikt USA was gekleefd met plaksel! Zat er een Scott 5 tussen van type 7R1E: de 7e zegel in de bovenste rij van het rechter veldeel van 100, gedrukt van de Early (vroeger) plaat n° 1, naar men zegt de enige zegel die het complete gegraveerde zegelbeeld vertoont, met vier puntjes in de O van Postage. Er waren maar 2 van zulke ongebruikte, ongetande 1¢ Franklinzegels van 1851, type I, bekend. Staat in de Scott voor \$ 175.000 ongebruikt en \$ 30.000 voor gebruikt. De rest van het album was nog geen \$ 100 waard. De droomzegel kwam in november onder de hamer bij Kelleher in Boston. De opbrengst weten we op dit moment nog niet.

★ Het Celebrate the Century-velletje van 15 voor de jaren 1940 komt medio februari, de jaren 1950 medio mei, de jaren 1960 midden augustus en de jaren 1970 eind oktober. Dat is althans het voorgenomen tijdpad.

★ Jammer, wij konden u niet tijdig een seintje geven. Was misschien iets voor u geweest. De USPS zocht een contractant "voor de verkoop van 'greeting cards' en postpapier bedrukt met postzegelmotieven op ten minste 26.000 postkantoren." William J. Henderson, de nieuwe Postmaster General, wil dan niets weten van de verkoop van T-shirts, mokken, oorbellen of sleutelhangers met een van zijn postzegels erop, maar "stationery" ziet hij wel zitten. De Greeting Card Association (bestaat héús) vindt het best. Gelukkig maar, er is al zoveel geharrewar.

★ De prijs van de halve drukvellen Bugs Bunny schiet als een raket omhoog. Voor de onderste helft met plaatnummers en "perfs down" vraagt de handel nu al \$ 600, zitten de perfs "up" dan moet u er zelfs \$ 750 voor neerleggen. Nee, zelfs voor gebruik op de grootste enveloppen zijn ze te groot, laat staan voor uw album. Boven de open haard staat leuk. Is toch altijd nog goedkoper dan een Mondriaan.

★ De afbeelding op de zelfklevende Madonna-Kerstzegel 1998, alweer de 22e in deze reeks, is ditmaal niet ontleend aan een schilderij, maar aan een beeldhouwwerk. Het is van een onbekende meester uit de 15e eeuw en het is bekend als de Florentine Madonna. Alleen verkrijgbaar als vouwboekje van 20. De reeks niet-religieuze Kerstzegels wordt voortgezet met een assortiment van vier kransen, zoals vooral mensen in de Angelsaksische landen die op hun huisdeur hangen. Ze hebben de keus uit een Altijd Groene, een Victoriaanse, een Tropische of een Chilipeper Krans. Als velzegel, vouwboekje van 20 of automaatboekje van 15. De zegels in het automaatboekje zijn van kleiner formaat dan de beide andere.

★ Er lijkt weer een nieuwe vreemde gewoonte te sluipen in de politiek van de USPS. De Gold Rush Klondike-zegel, die op 21 augustus uitkwam, was enkel verkrijgbaar in Alaska, aan filatelieloketten van sommige postkantoren in de andere 49 Staten en bij de Filatelistische Dienst. Zoiets gebeurde ook al met de Wisconsin Statehood-zegel van 29 mei. Volgens de Amerikaanse jurisprudentie is een postzegel "een plakzegel die ingevolge wetten en voorschriften van de Regering is uitgegeven voor het vervoer van post in het binnenland en overzee en die gedurende een redelijke periode onmiddellijk bij postkantoren verkrijgbaar is tegen de erop aangegeven prijs". Ook hier dus vervaging van normen en waarden (want de prijs staat er ook lang niet altijd meer op!)...

★ Leuk voor onze PNC-ers: op een clubveiling van de Plate Number Coil Collectors Club bracht een strip waarop één van de cijfers van het plaatnummer was "verdwaald" \$ 255 op. Dwalingen brengen niet altijd ongeluk.

★ Kocht een geluksvogel zomaar aan het loket liefst drie rollen van 500 Tractor Trailerzegels van 10¢, Scott 2457, uit de Transportation serie, waarbij op elke rol 325 zegels middendoor waren geperforeerd in plaats van opzij en 175 stuks helemaal geen perforatie hadden! Aangezien deze rollen worden gedrukt met 18 zegels naast elkaar op de drukcilinder zijn er vermoedelijk 18 van zulke rollen in omloop gekomen. Hebt u er toevallig een? Dan boft u, want bovenbedoelde geluksvogel verkocht zijn drie rollen aan de handel voor \$ 11.000. Vooral PNC-verzamelaars likkebaarden bij de gedachte aan de 54 PNC-strips van 5 ongetande zegels die vermoedelijk ooit op de rol moeten hebben gezeten.

★ Sinds 9 november is er dan toch de H-zegel met de karakteristieke hoed van Uncle Sam erop voor het nieuwe 33¢-tarief. En hoe! Als vel van 50, boekje van 10, boekje van 20, rol van 100, rol van 3000, als zelfklevend vouwboekje en als automaatvelletje van 18. Wij noemen ze nu schaterend de H-H-H-zegels. Maak er maar een paar albumbladen voor klaar!



★ Op dezelfde dag kwam de Priorityzegel uit voor het nieuwe tarief à \$ 3.20. Het oude was \$ 3.00. Er staat een landende Space Shuttle op. Op 19 november kwam de nieuwe waarde voor Express Mail uit: \$ 11.75, exact \$ 1 meer dan vroeger. Hierop staat ook een Space Shuttle, maar nu op de "rug" van een draagvliegtuig.



★ Wees zuinig op het blokje van 4 National Parks Centennialzegels uit 1972, Scott 1451a. De daarop afgebeelde beroemde Vuurtoren van Kaap Hatteras uit 1870 lag toen nog op 450 meter van de kustlijn, en nu nog maar op 37 meter. En de zee knabbelt onverdroten voort, zoals zeeën meestal doen. U ziet maar weer eens: alles is vergankelijk op deez' aarde...

★ In het draagpapier van de Wisconsinzegels is aan de achterzijde een half cirkeltje gestanst om er de zegel makkelijker van af te pulken. Wijst dat omlaag (∩) dan hebt u met de eerste druk te doen, wijst het omhoog dan is het de tweede druk. Ook de zegel zelf verschilt: onder langegolf UV-licht gloeit de eerste druk op, zegels van de tweede druk blijven "dood".

★ Wat dom nou toch! Hebt u op de door ons aangekondigde veiling van Siegel de complete Zoellner USA-verzameling aan uw neus voorbij laten gaan. Met die collectie in de knip had u lekker kunnen gaan relaxen. Nooit meer neuzen, speuren en rommelen naar ontbrekende zegels. Goed, misschien had u de \$ 8.030.863 die ze opbracht toevallig niet op zak. Maar had dan ten minste de Scott 85A, de blauwe 1¢ Franklin met Z-grill uit 1868 gekocht. Die kostte maar \$ 935.000. Daar krijgt u nog spijt van.

★ In Usca Post 96 maakten wij u wijs dat de rafelige doorsteektanding bij sommige Porch-zegels te wijten was aan versleten apparatuur. Dat beweerden namelijk de geleerden in de vakpers. Uit het artikel "Meer over Flags over Porch" in Usca Post 98 trok u zeer terecht de conclusie dat de oorzaak ligt in de ribbels van de verschillende stijlen doorsteek. Knap hoor, u leert het wel. Wij niet, wij papegaaien maar wat na.



★ Hij heeft er lang op moeten wachten, maar nu is Uncle Sam in korte tijd drie keer op een zegel afgebeeld, zij het één keer beperkt tot zijn hoed. Hij staat nu ook op een 22¢-zegel, compleet met *goatee, bowtie and top hat*: met sik, vlinderdasje en hoge hoed. Hij salueert u netjes. 22¢ is het nieuwe tarief voor het tweede ounce van een brief. Inderdaad, dat is een prijsverlaging, want dat tarief was 23¢. Wie klaagt er nu nog over duurt?

★ Het postversturend volk heeft de onderwerpen gekozen voor de 15 zegels in het Celebrate the Century-velletje voor de jaren 1970. Winnaar werd Smiley Face, het rondje met twee oogjes en een lachend mondje, zilver ging naar Sesam Straat en brons naar de Disco. De onderwerpen Watergate en Opening of China, beide samenhangend met Nixon, kregen te weinig stemmen...

★ Hebt u nou tóch weer een nieuwe Scott aangeschaft? Dat valt ons een beetje van u tegen. Zonde van het goeie geld. U wéét nu toch zo langzamerhand dat de zegels die u mist steeds duurder worden en de zegels die u hebt steeds goedkoper? Nou dan.

★ Na de zegel ter herdenking van de Klondike Goldrush blijft Alaska in de running. De USPS is vast van plan om in de loop van het jaar 1999 een uitgifte van vier of vijf zegels te wijden aan in de poolstreek levende dieren. Welke dat zijn, is nog niet bekend. Wij houden u op poolshoogte.